

מהדור פרסום דרבי

בסיוע דרבי
גליון פרסום התורה
פרשת כי תנא
תשפ"ו
לשה"ק

מעייין של חיזוק

מאמר הפרשה • חודש אלול • טבריא של מעלה

**ר"ל נ"ר מערכת
'פרדס התורה' לכתובת
ועריכת שיעורי מורינו
הרב שליט"א**

הגליון יצא לאור בהסכמת גדולי
ישראל בארץ הקודש, דיוני העדה
החרדית, וגדולי רבני ארצנו
(ההסכמות במילואים נמצא
בספר 'מורנו של מעלה'
שיצא לאור ג'ק"ט בהוצאת הרב שליט"א)

**דף גדולות קטן מינו באגודתנו
ביי רי פארגענדיגע לאקאל:**

קריית זאב

בתי הדין
97 Acres Rd.

לוקוואד

בתי הדין
12 America Ave.

בתי הדין
405 Forest Ave.

**בית דין
קלדיעבית**

25 Havens Ave.

בתי הדין
44 Grove Springs
Ct.

טאבס ריווקר

בתי הדין
1767 Whitesville Rd.

פליטבוש

MB VINEYARD
3012 AVE J

באר פארק

בתי הדין
5302 13 Ave.

בתי הדין
1350 50 St.

בתי הדין
4801 15 Ave.

ווייליאמסבורג

בתי הדין
405 #

בתי הדין
Bedford Cor. Park

בתי הדין
801 Bedford Ave.

בתי הדין
218 Wallabout St.

בתי הדין
101 W Maple Ave.

בתי הדין
18 Forshay Rd.

להעמדות קבלת שיעורי מורנו
הרב שליט"א והגליונות באימייל,
נא לשלוח:

shiurimlishmo@gmail.com

להעמדות קבלת הגליונות לבר
באימייל, נא לשלוח:
pardesgilyones@gmail.com

בְּרַחֲמֵי הַהֲרֹחָה

שיעורי
הרה"ג רבי ישעיה יהודה
בערקי שליח"א
אב"ד פתח החרה
מח"ס שו"ת יהודה מחזק

זכות פטרוח השנה נתגבר לעילוי נשמת
אלטע פערל רויזא בת הרה"ח ר' חיים משה ע"ה
נפטר ה' ניסן האי' שחא אחר קבלת יסורים באהבה ובאמנה ובטחון,
הדוה לטובת לוח לכל משפחה ומכירי • תנצב"ה.

לשה"ק

אינעם גליון:

מאמר הפרשה 3

חיווק קצר 5

חודש אלול 6

מבריא של מעלה 8

מאמר הפרשה

עצם מלחמת היצר היא ההצלחה הגדולה ביותר

"כי תצא למלחמה על איבך ונתנו לך"
אלקריך בידך ושבית שביך" (דברים כא, י).

הנה אחת המניעות הגדולות ביותר
שיש לאדם, הוא מה שמרגיש שבור
בקרב, יען שעורך חשבון במלחמת
היצר ובעבודת השם שלו כאילו היא
"חנות". הוא מסתכל בסוף היום, בסוף
השבוע, בסוף החודש או בסוף השנה,
מוציא את הפנקס ובודק:

כמה פעמים התאפקתי מראיות
אסורות, וכמה פעמים לא התאפקתי?

כמה פעמים נשמרתי מלשון הרע,
וכמה לא?

כמה פעמים באתי בזמן לתפלה,
וכמה לא?

כמה פעמים כוונתי בברכות, וכמה
לא?

וממילא, אחר שמחשב את כל
החשבון הזה, הרי הוא נשבר ונדכה
בקרב לגמרי.

החלק הראשון במלחמת היצר:
"עריכת החשבון"

אולם באו רבותינו הקדושים,
המאור ושמש ז"ע והתפארת שלמה
זי"ע, וגילו לנו יסוד נורא: דע לך שיש
ב' חלקים במלחמת היצר.

ודאי וודאי שצריך האדם לערוך
חשבון הנפש, כי אי אפשר לחיות חיי
הפקר. ובוודאי צריך האדם להתקדם

בעבודת השם, ואם אינו מתקדם,
עליו לעבור על החשבון ולעייין
בדרכיו ובגדריו לראות מה פעל.
כי בדרך הטבע, האופן הנכון הוא
שהאדם יוסיף ויתקדם בהתמדה,
בכוונת התפלה, בשמירת העינים
ובשמירת המחשבה.

אך דע, שזהו רק חלק אחד במלחמת
היצר.

החלק השני במלחמת היצר: "עבר
ה' אני!"

אך יש חלק שני במלחמת היצר,
שבו הנך מנצח במאה אחוזים. אפילו
אם לא עשית שום חשבון, ואף יותר
מכן - אפילו אם החשבונות מראים
שלא הצלחת, בחלק הזה של המלחמה
הנך תמיד מנצח, גם כשהפנקס מראה
אחרת. ומהו החלק הזה?

עצם הדבר שרבונו של עולם קורא
ומכריז:

"מי רוצה לבוא ולהיות גנרל בצבא
שלי? מי רוצה להיות חייל בצבא שלי?
מי רוצה להיות עבד ה'?"

ואנו עונים ואומרים "נעשה
ונשמע!" - ולא רק בשעת מתן תורה,
אלא בכל יום ויום בבוקר.

יהודי הקם בבוקר, אומר 'מודה אני',
נוטל ידיו כדין, מברך ברכת התורה
בטוב, מכין עצמו לתפילה, טובל

במקוה, לומד קודם התפלה, הולך
לבית הכנסת ומתפלל במנין - בכל אלו
הוא מכריז "עבד ה' אני".

בזה הוא מודיע בפני כל עם ועדה,
ולעיני הסטרא אחרא וחיילותיה,
ומוחה מחאה גדולה נגד היצר הרע וכל
כת דיליה:

"עבד ה' אני! אני עבד ה', אני גנרל
בצבאו של רבונו של עולם!"

ובזה אנו מנצחים במאה אחוזים.
אף אם ה'למעשה' אינו כפי הרצוי,
והתפלה בחיצוניותה לא עלתה יפה,
ושמירת העינים והתמדת התורה
וכוונת הברכות לא הצליחו כראוי -
מכל מקום, בחלק הזה שבו נענית
לקריאת הבורא ואמרת "אני בא להיות
גנרל בצבא של ה'", בזה הנך מנצח
גמור.

"כי תצא למלחמה" ולא "כי תהיה
במלחמה"

נבאר הדברים מעט. בכתוב נאמר:

"כי תצא למלחמה על אויבך". דקדקו המאור ושמש והתפארת שלמה:

לא נאמר "כי תהיה במלחמה", כשאוחז כבר באמצע המלחמה, אלא נאמר "כי תצא למלחמה" - שעודך רק יוצא למלחמה. והיינו, שרבונו של עולם קורא: "מי רוצה להיות חייל בצבא? מי רוצה להכנס במלחמת היצר?" ואנו עונים: "הגנו, אנו נכנסים למלחמה!" וזהו פירוש "כי תצא למלחמה" - שאני יוצא לקרב.

כשאני אומר 'מודה אני' בבוקר ונוטל ידי, בזה הכרזתי שאני יוצא למלחמה נגד היצר הרע.

וממשיך הכתוב בהבטחה, כפי שהביא **הכלי יקר מהילקוט** וכפי שאמר **המדרש: "הקב"ה מבטיח שתזכה ונתנו ה' אלהיך בידך"**. ומהו הביאור בזה?

פירש **התפארת שלמה: עצם הדבר שאתה מתאמץ ומתכחש עם היצר הרע, זהו בעצמו ההצלחה הגדולה ביותר, ובזה לבד כבר ניצחת!**

יסוד החיזוק והשמחה בעבודת השם

יסוד זה הוא חיזוק גדול וסיפוק הנצרך מאד לעבודת השם.

א', צריך לידע זאת כי זהו האמת לאמיתו. הצדיקים הקדושים גילו לנו שזהו יסוד אמיתי, **שבעצם ההכרזה שאני עבד השם, בזה לבד היא ההצלחה הגדולה ביותר**.

ב', מונח כאן עוד יסוד איתן. כדי שיצליח האדם במלחמת היצר, האריך בזה **הבעל התניא ז"ע** (פרק כ"ו) מאד, וכן הוא ב**נפש החיים** (שער א').

המשיל הבעל התניא משל לאדם שהוא גיבור חיל, ומזוין בכל מיני כלי זין משוכללים נגד השונא. ולנגדו עומד שונא, אדם חלש שאין בידו שום נשק, ממש לא כלום.

אך אומר הבעל התניא, שאם אותו שונא חלש רואה שהגיבור עם כל כלי נשקו הוא שבור בקרבו, ורוחו חלשה, והוא שרוי בעצבות ובמרה שחורה ואין לו עוז ותעצומות - אזי יכול השונא החלש לנצח גם את הגיבור החזק ביותר.

ואמר הבעל התניא: לכל איש ישראל יש נשמה קדושה, והוא חלק אלוהי ממעל. רבונו של עולם משרה שכינתו בקרבו, כדכתיב "ושכנתי בתוך בני ישראל". יהודי מוקף מלאכים, שנאמר "כי מלאכי יצוה לך לשמרך בכל דרכיך". מלאכים מימינו ומשמאלו ושומרים עליו מכל צד. נמצא שהיהודי הוא גיבור חיל ויש בידו הנשק הגדול ביותר, בפרט כשהוא עוסק בתורה ובתפלה ובמצות.

לפי זה, **היה ראוי שהסטרא אחרא תמס כדונג מפני אש ותתבטל מיד!**

תחבולת היצר הרע לשבור את האדם

אלא ש'למעשה', אומר הבעל התניא, בא היצר הרע בתחבולה נוראה: הוא משבר את לב האדם, ונוטל ממנו את רוחו ואת עוז נפשו, ואומר לו: "אינך שווה כלום".

וכיצד הוא משברו?

הוא אומר לו: "ערך נא רשימה, וראה נא כיצד הצלחת בעבודת השם. ערך רשימה כמה פעמים נכשלת בעברות. הבט וראה מה דמות יש לך; הנה עברו כבר שנים אחדות ולא זזת ממקומך כמעט מאומה..." - בדברים אלו משבר הוא את לב האדם.

וממילא, אף שאנו גיבורי חיל ויש בידינו כלי זין משוכללים מכל המינים, ויש לנו נשמה קדושה והשראת השכינה, ומלאכי השרת סובבים אותנו ותורה ומצוות בידינו - מכל מקום, כיוון שהצליח היצר הרע לשברנו, יכול השונא החלש, הוא היצר והסטרא אחרא וכל חילותיו, לנצחנו בקלות יתירה, ה' ישמרנו ח"ו.

אולם על פי מה שביארנו עתה, כי כל איש ישראל הוא בגדר "מצליח". ומפני מה נחשבים אנו למצליחים? כי בעצם הדבר שאמרנו "עבד ה' אני", והקב"ה קורא ומכריז "מי לה' אלי", מי הוא זה אשר יחפוץ לבוא במלחמת היצר, ואנו אומרים בכל בוקר "מודה אני לפניך", בזה בלבד כבר נחשבנו למצליחים.

אימתי מרגיש האדם כי הצלחה בידו?

אימתי רואה האדם כי הוא מצליח? האדם מרגיש בנפשו כי מצליח הוא,

מפני שבעצם הדבר שהכריז "שר צבא אני בצבאותיו של הבורא יתברך", בזה בלבד כבר זכה לעיטור היפה ביותר, וקיבל מדליית זהב של "עבד ה' אני". דבר זה כשהוא לעצמו מעניק לאדם חיזוק רב, ובעת שהאדם מחזק ברוחו, יכול הוא לנצח את היצר הרע בקלות רבה. כי מול נשמה קדושה, היצר והסטרא אחרא הם כאין וכאפס, ממש קשקש לפני האש.

משל לשר צבא הנוסע אל המלך

מעשה שהיה בשני מלכים משתי מלכויות שנחלקו על אודות שר צבא גדול. אותו שר צבא ידע היטב את הנהגת המלחמות, והיה איש חכם ונאמן. שני המלכים ניסו לפתותו בכל דרך שיבוא לשרת במדינתם ובארצם, וכל מלך הבטיח לו שכר רב, מתנות יקרות וכבוד מלכים.

כך נמשך הדבר חודש וחודשיים ושלושה, ושתי המדינות ציפו בקוצר רוח לראות מה יחליט שר הצבא, ולאזהר מלך ולאיוז מלכות יבחר ללכת. ויהי היום, ונשמעה בשורה נוראה: ראו את שר הצבא כשהוא רוכב על סוסו בדרך אל פלטין של מלך המזרח. יצא הקול בכל המדינה כי גמר שר הצבא בדעתו ללכת אל מלך המזרח. אלו שהיו בצד המערב, נשברו ונדכאו ברוחם. ולמה? כי שמעו ששר הצבא הולך בדרך אל אותו פלטין.

נעמוד נא כאן. הנה שר הצבא הרוכב על סוסו אל ארמון המלך, עדיין לא דיבר עם המלך, טרם פגש בצבא, ועדיין לא נכנס למלחמה כלל, ולא הועיל במאומה למדינה שאליה הוא הולך... **אולם עצם הדבר שנוסע הוא באותו כיוון, אל הפלטין, זה לבדו מורה כי שייך הוא לאותה מדינה**. ודבר זה די בו שיהיה עם שמוחה, והמדינה האחרת תהיה נשברת ונדכאת לגמרי.

וכן הוא אצל איש ישראל:

עצם הדבר שקם בבוקר ואומר 'מודה אני', בזה הוא מכריז "כי תצא למלחמה" - וצועק כי הולך הוא בדרך אל פלטרין של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. אף שעדיין לא היה בשום מלחמה, ועדיין לא נלחם במלחמת היצר, וכלל לא התחיל בעבודת השם, מכל מקום ---

ה"כי תצא למלחמה" הוא הצלחה בפני עצמה, יתן לו הדבר כח לאחר מכן במשך היום בעת שיהיו לו נסיונות ומלחמת היצר - בין אם בענייני לשון הרע ורכילות, שמירת עינים, כוונת הברכות, ובין בדברים שבין אדם למקום או בין אדם לחברו. אם תבין כי עצם היציאה למלחמה היא ההצלחה, תזכה לחיזוק של "ונתנו ה' אלקיך בידך". והקב"ה מבטיח: "אני אתן את היצר הרע בידך", כי בעצם היצר הרע וחילותיו הם כהנדף עשן, ואינם נחשבים למאומה כנגד נשמתו הקדושה של איש ישראל.

והכתוב אומר עוד: "ונתנו ה' אלקיך בידך". כאשר יחשיב האדם כי עצם

עצם הדבר שאומר 'מודה אני' והולך בדרך, בזה הכריז 'עבד ה' אני' וכי שייך הוא למלכות דקדושה! ודבר זה לבדו גורם לסטרא אחרא וחילותיה להיות נשברים ונדכאים לגמרי!

על האדם לעשות חשבון בנפשו: אף אם עדיין לא התחלת במלחמת היצר, או אף אם כבר היית במלחמה ואין אתה רואה הצלחה בחיצוניות, מכל מקום עצם הרצון ללכת אל מקום מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, דבר זה לבדו גורם שמחה גדולה לכל פמליא של מעלה, והסטרא אחרא וחילותיה נשברים. וזהו ביאור הכתוב **"כי תצא למלחמה על אייבך" - שעצם היציאה צריכה להעניק לאדם חיות נוראה.**

הבטחת 'ונתנו ה' אלקיך בידך'

השי"ת יעזור שנזכה להצליח בכל מעשי ידינו, ונזכה לכתובה וחתומה טובה, ולשנה טובה ומבורכת!

חיזוק קצר

מעלת וחשיבות הפעולות הקטנות

קטנה שבה קפצת אל המטוס:

א. הפעולה הזו הוציאה אותך מאותו מקום סכנה.

ב. ומכאן ואילך הנך כבר נמצא במרומי שחקים - ושם תוכל להוסיף לעלות ולהתעלות.

כאשר מביטים אנו על פעולה

קטנה כדבר של מה בכך, הרי זה גורם שנשארים באותה מדינה חשוכה, בתוך חשכת הסטרא אחרא כך אנו חושבים אבל..... טעות גדולה היא!

כי כל פעולה קטנה משמעותה

שקפצת עתה מן העיר החשוכה ונכנסת אל תוך המטוס!

א. שפירשו שיצאת ממקום סכנה.

ב. וכיון שאתה בתוך המטוס, הרי אתה כבר באויר הגבוה בין העננים.

ומשם ואילך תעלה ותצליח ותגדל בסייעתא דשמיא.

עלה והצלח!

קפיצה אחת קטנה בתוך אותן חמש שניות!

וכיון שקפצת לתוך המטוס, הרי אתה כבר נמצא בחלל האויר ויצאת מכלל סכנה.

כל מצוה קטנה היא הצלה

צריך האדם לידע כי היצר הרע והסטרא אחרא אורבים לו תמיד, והוא נמצא במקום סכנה עצומה ובחשכות גדולה.

אך כשאדם עושה "פעולה אחת

קטנה" (-שבעיני בשר ודם נראית קטנה, אך במרומים היא גדולה מאד), כגון כונה בברכת 'אשר יצר', או כונה בברכת 'שהכל', כונה ב'הללוך' בשעת התפלה, שמירת עינים אחת יתירה, או מניעת דיבור אחד של לשון הרע, בזה הרי **קפצת אל תוך המטוס ויצאת מאותה מלחמה חשוכה!**

זוהי המשמעות של אותה פעולה

משל מהמטוס האחרון

הנה אחת מהמניעות הגדולות המעכבות את האדם מלשנות דרכיו לטובה, היא מחמת שאינו מכיר בערך וחשיבות כל תנועה ופעולה קטנה שיעושה, ואינו תופס גודל מעלתה.

ונבאר הענין בדרך משל: אדם הנמצא במדינה שמשתוללת בה מלחמה כבדה ונוראה. ואם ישאר שם, הרי הוא בסכנת נפשות ממש, בבחינת ספק חי וכו' רח"ל. והנה פתאום, בסייעתא דשמיא, הושג לו כרטיס טיסה ויכול הוא לעלות על המטוס (-פליג'ר) האחרון העומד להפליג ולצאת משם כעת. אך לא נותר לו אלא חמש שניות בלבד לקפוץ פנימה קודם שיסגרו הדלתות.

"מה נדרש ממנו עתה כדי להציל את חייו ולצאת מאותה מדינה חשוכה שבה הוא נמצא?"

התשובה היא: פעולה אחת קטנה,

ביאור עומק ענין 'עת רצון' השורר בחודש זה

חודש אלול: ימי הרחמים והרצון

בהגיע ימי קודש של חודש אלול, מורגל בפי כלל ישראל לכנותם בשם "ימי הרחמים והרצון", וכך הובא בספרים הקדושים. מקור הדבר שימים אלו נושאים שם זה, משתלשל עוד מזמנו של משה רבינו ע"ה, כאשר נבאר בעזה"י בהרחבה בשיעורים הבאים.

אולם עתה, נבוא בהקדמה להבין גודל הימים הנוראים והנשגבים אשר אנו נכנסים לתוכם.

ענין 'עת רצון' מהו?

בכל שבת קודש בעת תפלת המנחה, קודם פתיחת הארון, ואומרים אנו תפלה כמובא ברמ"א (או"ח סימן רצ"ב): "ואני תפילתי לך ה' עת רצון". פירוש הדברים, שדוד המלך ע"ה התפלל לפניו יתברך וביקש: "רבונו של עולם, חפץ אני שתפילתי תתקבל בשעה שהיא 'עת רצון' למעלה בשמים".

בשעה שהיא עת רצון בשמים, אין מביטים על האדם במדת הדין ואין מודקדים אחריו, ואין הוא צריך לזכויות מרובים כל כך, אף אם מצד עצמו אינו ראוי לכך. ודוד המלך בענוותנותו הרבה ביקש: "רבונו של עולם, יהי רצון שבעת תפילתי יהיה מצב של עת רצון".

והנה פעם אחת בשבוע, בשבת קודש בשעת המנחה - כפי שכתב הרבי חיים וויטאל זצ"ל ב'פרי עץ חיים' (שער השבת פרק כב) על פי דברי הזוהר הקדוש (פרשת יתרו דף פ"ח) - שוררת שעה נשגבת של עת רצון גדולה מאד.

הנה ידענו כי שעת 'פתיחת הארון' היא עת רצון כבירה, כמובא בזוהר הקדוש ובשאר ספרים, אך שבת במנחה היא עת רצון מיוחדת במינה. ועל כן, כאשר פותחים את ארון הקודש

- בכל רגע ורגע מחודש אלול, ביום ובלילה, עומד אתה בזמן של 'רעוא דרעוין'.

בכל חודש אלול !!! הנך נמצא בעת רצון גמורה, ממש כזמן 'פתיחת הארון בשבת במנחה'.

והקשה השפת אמת קושיא עצומה: הלא ידענו כי הבורא יתברך הוא 'אין סוף', ואנו אומרים בתפלתנו: "הטוב לא כלו רחמך, והמרחם כי לא תמו חסדיך, כי מעולם קוינו לך". טובו וחסדו של רבונו של עולם הם ללא קץ ותכלית, ואינם פוסקים לעולם.

אם כן, מהו הביאור שיש זמן מיוחד בשבת במנחה שהוא עת רצון, או שחודש אלול הוא עת רצון? מה נשתנה עתה? הלא הבורא הוא 'אין סוף' והוא 'טוב ומטיב' בכל עת ובכל שעה!

יתירה מזו, הכתוב אומר: "כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרבים אליו כה' אלהינו בכל קראנו אליו", ויכולים אנו לדבר עם קונו בכל עת שתחפוץ. אם כן, מהו הביאור ובמה מיוחד העת רצון של שבת מנחה או של ימי חודש אלול?

והשיב על כך השפת אמת: בוודאי שהבורא יתברך מוכן ומזומן בכל ימות השנה להשפיע לכל בר ישראל, אלא שהשאלה היא - "האם הנה מוכן לקבל?" השאלה היא "אם הנה ראוי לקבלה", "ואם הכנת כלים לכך".

ונבאר הדבר בדרך 'משל'.

מעשה באדם שהוצרך להלוואה גדולה כדי לקנות עסק בסך עשרה מיליון דולר. היה לו אוהב עשיר, והסכים העשיר ליתן לו את הממון. קבעו ביניהם לנסוע למדינת שווייץ, להכנס שם לבנק פלוני, ושם יקבל את הכסף.

בהגיע היום, נכנס עם העשיר לחדר גדול, הוא הכספת שבו נשמר הממון

בזמן נעלה זה, אומרים את הפסוק "ואני תפילתי לך ה' עת רצון". וכידוע נמצאים תפלות מיוחדות בספרי החרדים, השל"ה הקדוש, האור החיים הקדוש, ובסידור רבי שבת, לאומרים בעת פתיחת הארון בשבת במנחה.

הנה הנביאה פועלת ישועה בשבת קודש בשעת המנחה

הנה החתם סופר זי"ע בדרשותיו (דף ש"ט ע"ג) כתב דבר נפלא. ידוע שתנה הנביאה פעלה להפקד בן, הוא שמואל הנביא, ביום ראש השנה, כדאייתא בגמרא (מס' ראש השנה דף יא): "בראש השנה נפקדה חנה". והנה חנה לא התפללה בבוקרו של יום, אלא דוקא בזמן המנחה, כפי המבואר בכתובים.

ושאל החתם סופר: מפני מה לא התפללה בבוקר?

וביאר, כי באותה שנה חל ראש השנה ביום השבת, וחנה חפצה להתפלל דוקא בעת המנחה, לפי שזמן מנחה של שבת הוא עת רצון, בו אומרים "ואני תפילתי לך ה' עת רצון", ובזמן ההוא רצתה לפעול בקשתה.

וזה לשון החתם סופר: "ובשבת במנחה מתעורר רצון העליון בדני חיי ומזוני במזל תליא שהוא מזל עליון כידוע", ובאותה שעה פעלה ישועתה. ודבר זה מתעורר בכל שבוע ושבוע בשבת במנחה!

אלול - חודש תמים של עת רצון

ובא השפת אמת זי"ע (שנת תרל"א) וחידיש: בכל חודש אלול, החל מליל ראש חודש, בכל כ"ד שעות היממה ובכל ימי השבוע - בין בעת קימתך בבוקר, בין בלכתך לבית המדרש או לבית המסחר, בין בכולל ובין אם עבודתך היא על המחיה ועל הכלכלה

בבנק. אמר לו העשיר: "הנה, יכול אתה ליטול מכאן עשרה מיליון דולר". לפתע נבהל האיש ואמר: "אוי לי, לא הבאתי עמי שקים לצבור בהם את הממון!" ביקש מהמנהל: "הנח לי לצאת לרגע להביא שקים". השיבו המנהל: "אי אפשר לך לצאת, שהרי הכניסה לכאן כרוכה במהלך מסובך. חבל על דאבדיך, היכן היה שכלך? מדוע לא באת מוכן עם שקים?"

ואמר השפת אמת: **כדי שיוכל האדם לקבל השפעת י"ג מדות של רחמים, עליו להכין כלים. ומהם הכלים? התורה והמצוות.**

ונחזור למשל. לאחר הפצרות מרובות, הניח לו המנהל לצאת להביא כלים ושקים.

יצא האיש ובמהירות כבזק הביא שקים גדולים, וחזר אל הבנק ועבר את כל השמירה, חדר לפנים מן החדר, עד שבא אל המקום פנימה. התחיל לאסוף את הממון לתוך השקים,

ולפתע חשך עולמו, בראותו כי **בכל השקים יש נקב...**

הכלי לקבלת הרחמים

הבורא יתברך, אומר השפת אמת, חפץ להשפיע לנו י"ג מדות של רחמים בכל השנה כולה. מגיעה שעת התפלה שלוש פעמים ביום, מגיע יום שבת קודש, אלו זמנים שהקב"ה מכניס אותנו בחדרי המלך למלאותנו שפע רב, אלא שהשאלה היא **אם יש לך כלי? האם הכנת שקים? האם יש בידך תורה? מצות? שמירת עינים? שמירת הלשון?** ישנם בני אדם המדמים בנפשם כי הרבה כלים יש בידם, הן בלימודם, הן בתפילות והן בגמילות חסדים שעושים, "אך הכלי מנוקב הוא..."

- הנה הוא לומד, אך מפסיק בשיחה בטלה בתוך לימודו.

- הוא מתפלל, אך מחסיר מחצית התפילה, אם מלפניה ואם מאחריה, ויוצא מבית המדרש קודם 'עלינו לשבח'.

- בחצי תפילתו מכוון הוא ובחציה האחרת דעתו מסתובב בשוקים וברחובות.

- בבוא שבת קודש, תפילה אחת מתפלל בהתלהבות והאחרת בלא

חיות.

- בסעודה אחת מזמר זמירות ובסעודה שניה עוסק בדברים בטלים --- **"אלו הם כלים מנוקבים"**.

והנה גילה לנו השפת אמת זי"ע, כי אף שהקב"ה חפץ להשפיע לנו רחמים בכל השנה כולה, מכל מקום יש עת הנקראת 'עת רצון', אשר בה **אומר הקב"ה שאף אם אינך ראוי לכך, "משאיל לנו הקב"ה כלים", ומסייע לנו שנוכל לקבל את י"ג מידות הרחמים.**

אך הוסיף השפת אמת דבר נורא, וזל"ק: **"וגם זה תלוי באדם"** - דע לך, כי אף בימי חודש אלול, או בשעת מנחה של שבת, גם בעת כזו עדיין **הדבר תלוי בך**. ומבאר שם דברים עמוקים: **"כפי מה שמבטל רצונותיו ועושה כל המעשים במדה שלא יתפשט לחוץ"**. והנקודה שמגלה לנו השפת אמת היא, שהכל תלוי לפי ערך הכנת האדם וההתבטלותו.

בוודאי משאיל לך הקב"ה כעת אוצרות ונותן לנו כלים, אך השאלה היא אם חפצים אנו לילך ולאסוף את האוצרות הללו? האם ברצוננו ליטול את הכלים?

והמשל לזה, כאדם שצריך לנסוע למדינת שווייץ לאסוף הון רב, אך הוא שקוע בשינה... ואומר בלבו: **"עדיין יש זמן... הלא רק ראש חודש אלול היום, וכי צריכים להתחיל כבר בתחילת החודש? עוד חזון למועד, שבוע לפני סליחות, או בעת אמירת הסליחות..."**

ימי אלו וסליחות בצל הקודש אצל הרה"ק מבעלזא זי"ע

נודע בשערים גודל הפחד והאימה שהיה שרוי ב'בעלזא' בבוא הימים הקדושים. המהר"ד **מבעלזא זי"ע**, מחמת גודל קדושתו, לא נזקק לכיסוי עב (-קאלרדע) על מיטתו בלילה בכל ימות השנה.

אולם בבוא הימים הקדושים הוצרכו להביא לו **"כמה כיסויים עבים"**, מפני שהיה מזדעזע ורועד מאימת הדין!

ובפרט בבוא שבת סליחות, הוצרכו להביא **"צלוחיות מים חמים"** לחמם את גופו וטהורו של מרן מבעלזא מרוב רעד וחלחלה!

אין אנו יכולים לשער כלל גודל

הפחד והיראה, יראת רוממתו המתוקה, שהיתה ניכרת אצל מרן מבעלזא בעת תקיעת שופר.

ומעשה שהיה בימי אלול, ששאל הרה"ק המהר"א **מבעלזא זי"ע** את משמשו - (וכוננו היו בוחרים משמש שלא יבין וישיכל בכל הנהגותיהם, כדי להסתיר עבודתם הקדושה) - ושאלו: **"שמואל, מתי מתעורר אתה בתשובה בימים הקדושים?"** השיב לו המשמש: **"קודם התקיעות, כשמרן הרב אומר 'מן המצר', אז אוזחת בי התעוררות גדולה"**.

(והנה הצדיקים נזהרו מאוד בכבודם של ישראל, וכשרצו לומר מוסר ליהודי, אמרו זאת בדרך אהבה וחבה). נענה הרה"ק מבעלזא ואמר לו: **"שמואל, שמואל, אם מתעוררים רק בעת אמירת 'מן המצר', הרי זה כבר מאוחר מעט..."**

עלינו לדעת כי נכנסים אנו לימים אשר בהם פעלה חנה הנביאה את לידת שמואל הנביא, **וכעת יש לנו חודש שלם, עשרים וארבע שעות ביממה שהן בבחינת עת רצון!**

השפת אמת אומר שנותנים לנו הכל 'במתנת חנם', אף אם בכל השנה לא היו לך כלים ראויים, נותן לך אותם הקב"ה עתה. אך מסיים: **"וגם זה תלוי באדם"** - אף בימים אלו שנותן לנו הקב"ה, עדיין הדבר תלוי בנו.

יעזור השי"ת שנזכה להיכנס לימי הרחמים והרצון כדבעי. עצם שמיעת שיעור, או הבטה בספר, שמיעת דבר תורה או סיפור מצדיקים, יש בהם כדי לעורר את הלב.

אך כפי שמביא מרן הקדושת לוי זי"ע תדיר בשם הרמב"ן על הכתוב: **"אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ"** - **עשה מן ההתעוררות 'חפץ', היינו כלי. התעוררת? עשה מעשה! התחזק בלימוד התורה, התחזק בתפילה, שנה מעשיך לטובה, עשה חשבון הנפש וקבל קבלות טובות.**

ובעזה"י נזכה לכתיבה וחתימה טובה ולשנה טובה ומבורכת!

שבת קודש בטבריא של מעלה בקרב חבורת חסידיו סלאנים

המרוממים

לעולם הזה, והדבר נחשב כ'עבודה קשה שבמקדש'. קשה היא מאד העבודה לאדם לשנות את טבעו.

אמנם, אומר הרמב"ם הקדוש, כי **על ידי סיפורי צדיקים, כשמספרים בשבחם, יכול האדם לשנות את טבעו!**

וכפי שידוע מדברי צדיקים, הדבר פועל הן בדרך סגולה, **כי כח הצדיקים נכנס באדם, והן על ידי 'כח הציור'.**

הצדיק יסוד עולם, המשגיח רבי **חצק'ל לעוונישטיין זצ"ל**, מביא בשם האלטור מקעלם, כי כאשר לאדם יש 'כח הציור' והוא רואה תמונה לנגד עיניו, יש לכך כח עצום לשנות את האדם.

זאת אנו רואים בפרשת ציצית: "וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה'". על ידי שמסתכלים בציצית ובתכלת - תכלת דומה לים, וים דומה לרקיע, ורקיע דומה לכסא הכבוד - וזוים ליראת שמים.

אומר רבי חצק'ל: **על ידי סיפורי צדיקים אנו קונים 'כח הציור' כאילו רואים אנו כעת תמונה חיה לנגד עינינו!**

עוד ידוע המובא בספר הקדוש 'אמרי פנחס' להרה"ק **רבי פנחס מקוריץ זי"ע**, כי העוסק בסיפורי צדיקים הרי הוא כעוסק ב'מעשה מרכבה'.

עבודת סיפור המעשיות בקרב החבורה

הגאון והקדוש, צדיק יסוד עולם **רבי אהרן יוסף לוריא זי"ע**, בעל 'עבודת פנים', שהיה בעצמו מגדולי החבורה בדור האחרון, כותב במכתב (מכתב ב') - המפורסם ביסודות החסידות - ומבאר כי **אחד מעיקרי החסידות שמסרו צדיקים, חסידים ואנשי מעשה לתלמידיהם מדור לדור, היה בעת שישבו יחד לאחר התפלה סביב השולחן עם 'לעקא' וי"ש.**

המכונים 'חסידים מרוממים', אלא בשרפי מעלה, רבי'ס ממש, וכפי שהתבטאו עליהם צדיקים: **"הם היו רבי'ס פון רבי'ס"**.

צדיקי הרור נהנים מזיו השכינה בטבריא

הרה"ק **רבי משה מרדכי מלעלוב זי"ע**, שהיה מלאך אלקים צבאות עוד בנעוריו, היה רגיל לנסוע מירושלים לטבריא אך ורק כדי לשמוע את תפלת **רבי מענדל וועג**.

קודש הקדשים **רבי אהרן ראטה זי"ע**, בעל 'טהרת הקודש', היה מגיע במיוחד לטבריא כדי לשמוע את תפלת הרה"ק **רבי נח, אחי ה'דברי שמואל'**. גדולי הרבנים היו באים לשם, כי חפצו ליהנות מזיו השכינה.

ידוע הדבר כי הרה"ק **רבי בונם'ל מאטוואצק זי"ע**, מגדולי צדיקי פולין, שרף ומלאך אלקים, עלה לארץ ישראל להתרפא בחמי טבריא. בפעם הראשונה שהה שם זמן מה וחזר לפולין, אך בסוף ימיו שב לטבריא של מעלה.

הוא התקרב והתחבב כל כך על אותה חבורה קדושה, עד שהתבטא ואמר: **"כדאי לילך ששים מיל רק כדי לראות את צורת קדשו של רבי מאטקע לידער בשבת קודש!"**

באותה חבורה מרוממת אנו עוסקים כעת, ונכנסים אנו לתוך 'חנווני של בשמים' כדי לספוג את ריחם של אותם בשמים קדושים.

כוחם הנשגב של סיפורי צדיקים

בכלל יש לידע את הכח הנשגב הטמון בסיפורי צדיקים. ידועים דברי הרמב"ם הקדוש, כי לכל אדם יש 'נפש', ושינוי טבעי הנפש הוא מהעבודות הגדולות ביותר שעבורן ירד האדם

בעזרת השי"ת, נכנסים אנו עתה לקדושת שבת קודש בהיכלה של חבורת חסידיו סלאנים המרוממים, שרפי מעלה ואריות שבחבורה, אשר היו בבחינת **"רבי'ס פון רבי'ס"**.

כדי להשיג שמץ הבנה ומשהו מן המשהו בערך האנשים עליהם מדובר כאן, נספר סיפור קצר אודות אותה חבורה קדושה ומרוממת.

מעשה ביהודי אחד שנסע לארץ הקודש להתרפא בחמי טבריא. בהיותו שם, נכנס כמובן להתפלל בבית המדרש, ולפתע נגלה לפניו מראה הוד; הוא ראה בית מדרש מלא שרפי מעלה, מלאכי אלקים בדמות אדם. בימי החול שמע שם שירת מלאכים בעת התפלה, ומה נמרץ היה הדבר בבוא שבת קודש, שאז הרגיש ממש כאילו הוא שרוי בגן עדן העליון.

כשחזר אותו יהודי לחוץ לארץ, פנה תחילה לעירו של שותפו. השותף היה חסיד של אחד מגדולי צדיקי הדור באותם הימים. מדובר בתקופה של דור דעה, ימי מלחמת העולם הראשונה, עת כיהנו צדיקי דור נקי הרוח, ועל כן נשאר שם לאותה שבת.

במוצאי שבת שאל אותו השותף: **"מה תאמר על עבודת הקודש של הרבי שלי?"**

השיב לו היהודי: **"אין לשער ואין לתאר, רואים את הגדולה, הצדקות והקדושה! אה! מוראדי! אך רצוני לומר לך דבר אחד: כעת באתי מ'טבריא של מעלה', ושם ראיתי צדיקים כאלו, ולא רק 'אחד' בלבד, אלא 'בית מדרש שלם' מלא בצדיקים כמותם!"**

לפיכך, בבואנו כעת בשערי שבת בטבריא, משמש סיפור זה כהקדמה להבנת מהותם של אותם יהודים. אין אנו מדברים כאן בסתם יהודים שהתפללו בהתלהבות, או כאלו

צוואת רבי יואל אשכנזי

טבריא, והיה ענק שבענקים.

וכדי להבין אף שמץ מן השמץ מגדולתו, יש לידע כי הרה"ק האמרי אמת' זי"ע מגור, אשר הנהיג בפולין עדה של למעלה ממאה אלף חסידים וביקר בארץ ישראל כמה פעמים, הפליג רבות בימים ההם בגדולת רבי משה קליערס.

והדברים הגיעו עד כדי כך, שהרה"ק ה'לב שמחה' זי"ע אמר לבנו של רבי משה קליערס: **"אבי, האמרי אמת, היה חסיד של אבירן"** - ואף הוסיף ואמר לו, כי הנהגה מסוימת בביתו שינה האמרי אמת' רק מפני שרבי משה קליערס פסק כן!...

גאון ישראל ומרא דארעא קדישא, הגה"ק **רבי יוסף צבי דושינסקיא** זצ"ל, רבה של ירושלים, הגיע לעיר הקדש אך חודשים ספורים קודם שנסתלק רבי משה קליערס. הוא הטריח עצמו ובא מירושלים לטבריא להשתתף בלוויה, ונשא שם הספד נורא.

בהספדו הפליג בשבחו בלשון "ויביטו אחרי משה" בביטויים נוראים. ואמר אז, כי **כל טעם קבלתו את עול הרבנות בירושלים לא היה אלא משום שחשב כי יוכל להיוועץ תדיר עם רבה של טבריא**, ועתה בעוונותינו נסתלק פתאום. הוא בכה מרה על אבידה גדולה זו, ומזה ניתן להבין מעט במי המדובר.

ונחזור לעניננו. רבי יהודא לייב קרא לרבי משה קליערס. אותו ענק שבענקים, רבה של טבריא, אשר כאמור גדול וצדיק הדור העריצוהו עד למאוד, נתמלא פחד וחרדה ושאל: **"מה רוצה רבי יהודא לייב ממני?"** ממש ירא היה כאשר קרא לו רבי יהודא לייב.

כאשר הגיע, אמר לו רבי יהודא לייב כי חפץ הוא למסור לו סיפורי צדיקים, באמרו: **"מחפש אני אדם אשר אוכל לסמוך עלי"**.

על כן, בבואנו עתה בשערי שבת קדש בטבריא לספר ממה שהיה שם, הרי אנו ממשיכים את 'צוואתם' אשר הנחילו לנו, ואת אשר חפצו והשתוקקו לו. ובוודאי עומדים הם עתה בגנזי מרומים ורווח להם נחת רוח מזה, ובוודאי 'ממקומו יפן ברחמי' יהיו מליצי יושר עבורנו.

הוא מסביר שם, כי היו שותים יי"ש עם מעט לעקאך כדי שתהא **פתיחת הלב הגשמי**, ואז נפתח **הלב הפנימי הרוחני**, שכן הכיסוי ללב הרוחני הוא הלב הגשמי. וכיון שנפתח כיסוי הלב הגשמי על ידי כוסית יי"ש ומעט לעקאך, נפתח הלב הרוחני והנשמה, ואז היו מספרים סיפורי צדיקים מדי יום ביומו.

דבר זה העמיד את לגיון המלך של הדור הבא, והדור הבא המשיך לחנך את הבאים אחריו בסיפורי צדיקים אלו.

בעזרת השי"ת עוד נאריך בלי"ג במאמרים מיוחדים אודות הענין הנשגב של סיפורי צדיקים, ובפרט במימרות הנוראות שנשמעו מפי הרה"ק **רבי מאטיל מסלאנים** זי"ע, כאשר נתמנה לראש החבורה ולרבי לאחר מלחמת העולם השנייה. הוא אמר אז דברים נפלאים בענין סיפורי צדיקים, ובס"ד נבאר זאת במאמר מיוחד.

אך כאן, בבואנו כעת לשבת קודש בטבריא של מעלה, עלינו להודות ולהלל לבורא יתברך על שהותיר לנו שפע של כתבים ובעלי מספרים אשר העבירו לדורות הבאים את אשר התחולל שם בשבת בטבריא.

מעתיקי השמועה הצוואה להנהלת ההנהגות

ראשית דבר, במעלת מעתיקי השמועה, הנה התייצב בראשם **רבי יהודא לייב** זי"ע, אביו של הרה"ק רבי מאטיל סלאנימער זי"ע, אשר היה ריש בחבורה ומסר רבות לדור השני. הוא שח לנכדו, **רבי ישראל שמעון קאסטעלאניץ** - אשר ספרו 'מזקנים אתבונן' שהניח אחריו לברכה לכלל ישראל הוא אוצר בלום ויקר יסולא מפז - ואמר לו כהאי לישראל:

"מי יזכרני ומי יחזור על דברי?"

וכן היה רגיל לומר תמיד להרה"ק ה-ברכת אברהם זי"ע, אשר נקרא **"הרבי מטבריא"**: **"מי יזכרני, ומי יחזור על המאמרים אשר אני אומר?"**

בשלהי ימיו, ציווה רבי יהודא לייב לקרוא לפניו את **רבי משה קליערס** זצ"ל. רבי משה קליערס היה רבה של

ונסיים מאמר זה במעשה נורא.

יומיים קודם פטירתו של **רבי יואל אשכנזי** - שהיה מעובדי ה' המופלאים בחבורת סלאנים ומגדולי בעלי המספרים שמסרו את המעשיות לדורות הבאים - ביקש לקרוא לרבי ישראל שמעון קאסטעלאניץ.

ידוע הדבר כי הרבי הזקן מ'תולדות אהרן' זי"ע היה נוסע רבות לטבריא, ואחת הסיבות היתה כדי להסתופף בצל החבורה, אצל רבי יואל אשכנזי, רבי מענדל וועג, רבי אהרן יוסף ועוד. המעיין בספרו 'דברי אמונה' יראה כי הוא חוזר ושובנו פעמים רבות דברים בשם רבי יואל אשכנזי.

יומיים קודם פטירתו קרא רבי יואל לרבי ישראל שמעון. מיהר רבי ישראל שמעון לבוא אליו, ולא ידע מה חפצו, שהרי רבי יואל היה חלוש מאוד. אמר לו רבי יואל: **"רוצה אני למסור לך את הסיפורים וההרגשים אשר הרגשנו בעת שהיינו נוסעים לצדיקים"**. - זו היתה דאגתם, זו היתה צוואתם, וזה היה רצונם - יום או יומיים קודם פטירתו רק זאת בראשו, כי צריך למסור לדורות הבאים את אשר פעל ועשה הדור הקודם!

אף שבימי חייהם כבר סיפרו רבות, חשו אולי שמא לא מסרו הדברים בשלימות, ובשארית כוחותיהם קראו לתלמידיהם, הקרויים בנים, למסור להם את השמועה.

ממילא, כאשר אנו נכנסים עתה ל"טבריא של מעלה", אנו ממשיכים את הצוואה, ובעזרת ה' נזכה להיכנס ל'חונני של בושם' שלהם. כיוון שהצדיקים סיפרו ומסרו לנו כל כך הרבה, נותר לנו אוצר גדול כדי שנוכל לשאוב ממנו.

השי"ת יעזור שנוזכר לכל ההשפעות הטובות, לזכות ל'קה אכסוף נועם שבת', ול'משון נועם יראתך', שבת של אור!

זעטיגט אייער נשמה און באלייכט אייער טאג

דורך שעפן חיזוק אמונה און ביטחון,
השקפת החיים און ידיעת התורה פון די

ענדלאזע תורה קוועלער

צוויי מינוט
חיזוק א טאג

1

אמונה
ובטחון

2

חיזוק בעיני
עבודת השם

3

חיזוק בנסיגות
החיים

4

שבת
קודש

5

מלוה מלכה
פול מיט חיזוק

6

יארצייטן

7

קברי צדיקים
בארץ הקודש

8

ימים
טובים

9

שיעורים
כלליים - שו"ת

10

אוצר
הידענות

11

שיעורים בספרי
מוסר חסידות

12

פאר נאך
שיעורים

13

אלע נייע
שיעורים

0

ENGLISH
MAIN MENU

25

צו ספאנסערן
אדער פאר
פאדעניטיווע
האמונטארן קען
מען זיך ווענדן צו

הרה"ח
חיים מנחם
ראזינגער הי"ו

347.570.0413

מען קען אויך הערן די
שיעורים פון רב אריה:

קול נשמותינו
אדייש: 718.760.1111 #1
ענגליש: 718.759.1111 #1

ענינים ליין

718.977.5554
במוצאי שבת #0
במשך השבוע 1-2-7-4

א פרישע וואך
פול מיט חיזוק

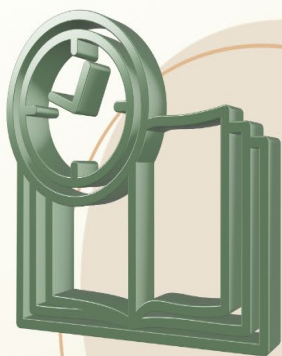

קול פרדס התורה

718.506.9694

צו באקומען די גליון און שיעורים אויף אימעיל שיקט 'Subscribe' צו
shiurimlishmo@gmail.com

פרישט אויף אייער טאג
מיט א חיזוק שיעור פון בלוז

מינוט

2

דריקט נומבער "0" פון די מעין מעניו

שיעורים דורך
אויס די וואך:

זונטאג

מאמר הפרשה

מאנטאג

חובת הלבבות

דינסטאג

טבריא של מעלה

מיטוואך

אוצר הדיעות

דאנערשטאג

יאהרצייטן

פרייטאג

אור של שב"ק

מוצאי שבת

מלוה מלכה

קול פרדס התורה

718.506.9694

פארט איר צעט לונסדאג

אין קאנאדע

גליון 'פרדס התורה'

וועט אי"ה זיין צו באקומען

אין ביהמ"ד "כלל ישראל ד'וואודבערן"

א יעדן ערב שבת

זעטיגט אייער
נשמה און באלייכט
אייער שבת!

א פרייליכן און לעכטיגן שבת!

בהוקרה,

מערכת פרדס התורה